

RESSÒ DE LA PARAULA

ELS POLÍTICS

Quins polítics?

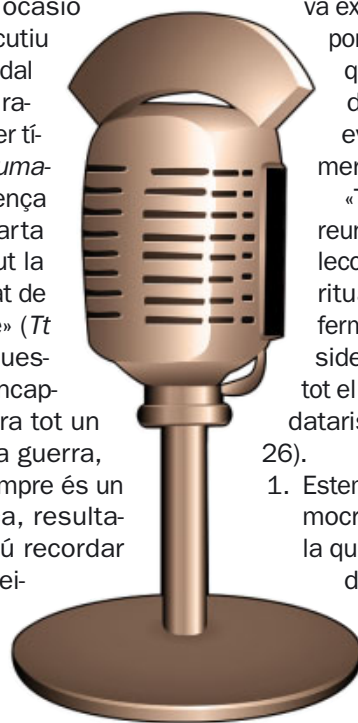
La situació política que estem vivint ja seria suficient per desitjar i reclamar polítics que s'aproximessin una mica més al nostre ideal. Però, encara que visquéssim una situació política satisfactòria, els qui intentem il·luminar la situació social des de l'Evangeli tenim, o hem de tenir, en la ment un ideal de polític.

Per aconseguir-ho hem de superar dos grans esculls. D'una banda, no ens ha de frenar aquella voluntat de falsa «sensatesa» i realisme, que a la llarga deixa a un costat els grans ideals i frena tants esforços per canviar les coses. D'altra banda, hem d'estar desperts perquè no ens manipulin. Les tècniques de control de l'opinió pública s'han desenvolupat tant avui i són tan eficaces, que resulta relativament fàcil «fabricar un líder». Una facilitat que amenaça la mateixa democràcia, corrint-la en la seva mateixa essència, ja que aquesta tècnica es recolza, no en la realitat, sinó únicament en la imatge.

El 24 de desembre de l'any 1944, el papa Pius XII emetia un famós

radiomissatge «en ocasió del sisè any consecutiu de celebració del Nadal en guerra». Aquest radiomissatge porta per títol «*Benignitas et humanitas*», perquè comença amb la cita de la Carta a Titus: «Ha aparegut la bondat i la humanitat de Déu salvador nostre» (Tt 3,4). L'elecció d'aquesta cita bíblica per encapçalar el missatge era tot un encert: enmig de la guerra, que per a alguns sempre és un fracàs de la política, resultava totalment oportú recordar que per Nadal apareixia en una humanitat concreta, la de Jesús, la bondat sense límits de Déu i que aquesta aparició s'oferia com a salvació de tot el món.

Per al Papa la política, que era l'argument central del missatge, formava part d'aquesta humanitat concreta impregnada de la bondat de Déu. En un moment donat de la se-

va exposició mirava de respondre la pregunta sobre quina figura política podria encarnar l'ideal evangèlic. Deia en primer lloc:

«Tot cos legislatiu ha de reunir en el seu si una selecció de persones, espiritualment eminents de ferm caràcter, que es considerin representants de tot el poble i no com a mandatari d'una multitud» (n. 26).

1. Estem en el marc d'una democràcia real, la base de la qual és l'exercici del poder únicament com a representació del poble i no a títol de categoria social o de status econòmic o d'interessos particulars (d'individus o grups).
2. Però aquest poble no és una massa o multitud que no pensa o no pot triar en llibertat, sinó tot el conjunt de persones amb dret i capacitat de jutjar

i discernir la política més convenient i justa.

3. El «ferm caràcter i l'eminència espiritual» voldrà significar, no la incapacitat per al diàleg i la pertinença a una elit de superhomes allunyada del comú dels mortals, sinó la resistència a la manipulació i al pragmatisme sense conviccions ni ideals, així com la intel·ligència i la formació de tota la seva persona, la seva sensibilitat, els seus valors, els seus afectes, la seva moralitat, la seva integritat, etc., tot allò que es manifesta en les seves obres i en la seva trajectòria personal.

Una primera aproximació a la figura de líder polític, que necessitem i demanem. Hi ha d'altres trets del polític ideal assenyalats pel missatge citat. Ja amb això podem afirmar que aquest polític no s'improvisa. És tasca de tots treballar perquè la societat gaudeixi del seu servei i el seu carisma.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Reconèixer i valorar el misteri de l'altre

L'acolliment cristià és una actitud molt rica, constituïda per diversos accents, tots prou importants. D'entrada és el reconeixement de la dignitat i la singularitat de l'altre, tant de les persones com dels grups. Això porta a un altre accent molt propi cristià. Acollir és valorar no només la realitat humana de l'altre sinó també el seu misteri. En el tracte normal amb la gent tenim el perill de la frivolitat, però ha de ser ocasió de fer viva la nostra fe en el misteri de cada persona. Déu l'estima i la crida a la vida veritable, i

ella, amb la seva manera de viure, respon a la crida de Déu. Acollir una persona o un grup humà significa valorar tot el que hi ha en ells de bondat, de justícia, d'honestedat, de generositat, de confiança en Déu. És l'obra de l'Esperit de Déu en ells, amb la seva cooperació positiva, encara que hi hagi barrejats també aspectes negatius.

En la seva Exhortació Apostòlica *Amoris laetitia*, el papa Francesc subratlla la necessitat de reconèixer i valorar totes les manifestacions de vida cristiana que hi ha en les parelles

i les famílies que viuen una situació irregular. «L'Església... il·luminada per la mirada de Jesucrist, mira amb amor els qui participen en la seva vida de manera incompleta, reconeixent que la gràcia de Déu actua també en les seves vides, donant-los la valentia per fer el bé, per fer-se càrrec amb amor l'un de l'altre i estar al servei de la comunitat en la qual viuen i treballen» (AL 291).

Les comunitats cristianes estan cridades a acollir tothom. Aquest acolliment és fruit de la fe en el do de Déu que estima tots els homes i dones

del món, i els porta tots a la vida veritable. És un acolliment que manifesta una fina sensibilitat evangèlica, la que sap veure els fruits de l'obra de Déu en cada persona, sigui qui sigui, i té els ulls de la fe oberts a tot el que hi ha de bé, de veritat, de generositat, d'amor, en cada persona. És el misteri amagat de crida de Déu i resposta humana que Jesús revela, terra sagrada davant la qual ens hem de descalçar amb tot respecte.

Mn. Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

LOS POLÍTICOS

¿Qué políticos?

La situación política que estamos viviendo ya sería suficiente para desear y reclamar políticos que se aproximaran un poco más a nuestro ideal. Pero, aunque viviésemos una situación política mínimamente satisfactoria, quienes intentamos iluminar la situación social desde el Evangelio tenemos, o hemos de tener, en la mente un ideal de político.

Para ello hemos de superar dos grandes escollos. Por un lado, no nos ha de frenar aquella voluntad de falsa «sensatez» y realismo, que a la larga deja a un lado los grandes ideales y frena tantos esfuerzos para cambiar las cosas. Por otro, hemos de estar despiertos para que no nos manipulen. Las técnicas de control de la opinión pública se han desarrollado hoy tanto y son tan eficaces, que resulta relativamente fácil «fabricar un líder». Una facilidad que amenaza la misma democracia, corroyéndola en su misma esencia, pues esta técnica se apoya, no en la realidad, sino únicamente en la imagen.

El 24 de diciembre del año 1944, el papa Pío XII emitía un famoso radiomensaje «con ocasión del sexto año consecutivo de celebración de la Navidad en guerra». Este radiomensaje lleva por título «*Benignitas et humanitas*», porque comienza con la cita de la Carta a Tito: «Ha aparecido la bondad y la humanidad de Dios salvador nuestro» (Tit 3,4). La elección de esta cita bíblica para encabezar el mensaje era todo un acierto: en medio de la guerra, que para algunos siempre es un fracaso de la política, resultaba totalmente oportuno recordar que en Navidad aparecía en una humanidad concreta, la de Jesús, la bondad sin límites de Dios y que esta aparición se ofrecía como salvación de todo el mundo.

Para el Papa la política, que era el argumento central del mensaje, formaba parte de esta humanidad concreta impregnada de la bondad de Dios. En un momento dado de su exposición, trataba de responder a la pregunta sobre qué figura política podría encarnar el ideal evangélico. Decía en primer lugar:

«Todo cuerpo legislativo ha de reunir en su seno una selección de personas, espiritualmente eminentes de firme carácter, que se consideren representantes de todo el pueblo y no como mandatarios de una muchedumbre» (n. 26).

1. Estamos en el marco de una democracia real, cuya base es el ejercicio del poder únicamente como representación del pueblo y no a título de categoría social o de status económico o de intereses particulares (de individuos o grupos).
2. Pero ese pueblo no es una masa o muchedumbre que no piensa o no puede elegir en libertad, sino todo el conjunto de personas con derecho y capacidad de juzgar y discernir la política más conveniente y justa.
3. El «firme carácter y la eminencia espiritual» querrá significar, no la incapacidad para el diálogo y la pertenencia a una élite de superhombres alejada del común de los mortales, sino la resistencia a la manipulación y al pragmatismo sin convicciones ni ideales, así como la inteligencia y la formación de toda su persona, su sensibilidad, sus valores, sus afectos, su moralidad, su integridad, etc., todo eso que se manifiesta en sus obras y en su trayectoria personal.

Una primera aproximación a la figura de líder político, que necesitamos y pedimos. Hay otros rasgos del político ideal señalados por el mensaje citado. Ya con esto podemos afirmar que ese político no se improvisa. Es tarea de todos trabajar para que la sociedad disfrute de su servicio y su carisma.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Concurs Bíblic de Catalunya

El dissabte dia 21 de maig va tenir lloc a totes les diòcesis amb seu a Catalunya (excepte a la de Lleida, que va ser el 26 de maig), el lliurament de premis del XXXI Concurs Bíblic de Catalunya que organitza el Grup Avant de Terrassa de la Federació de Cristians de Catalunya. Enguany hi han participat 61.708 infants i adolescents de tot Catalunya entre escoles i parròquies, en les diverses modalitats: concurs bàsic, concurs de redacció, concurs de dibuix, concurs informàtic i concurs inicial. A la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat es van lliurar els records i premis als participants i escoles de la nostra diòcesi.

En canvi, el lliurament de premis en la categoria d'universitaris es va fer dimecres 18 de maig, a la Sala de Cinema de la Universitat Autònoma de Barcelona. Els premiats en aquesta edició han sigut: 1r premi: Pau Cardoner; 2n Estel López i 3r Sergi Reina. Els tres estudiants universitaris en les

diverses Universitats i Facultats de Catalunya. Els membres del jurat van ser Rodolf Puigdollers, Javier Velasco-Arias i Antoni Pou, aquests dos últims, membres del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral de la nostra diòcesi.

190 anys del carisma Vedruna

Dins dels actes dels 190 anys de la fundació de les Carmelites de la Caritat Vedruna dissabte 21 de maig, la congregació de Santa Joaquina es va aplegar a Vic per a una eucaristia, un dinar i un festival al voltant de les obres d'art inspirades a la santa nascuda en aquesta ciutat. L'eucaristia es va celebrar a l'església on hi ha enterrada santa Joaquina. La va presidir el bisbe Agustí, acompanyat, entre altres, pel bisbe Jaume Traserria; el president de la Unió de Religiós de Catalunya, Màxim Muñoz; i Ricard Costa-Jussà, provincial dels Claretians.

Les Carmelites de la Caritat Vedruna, que s'han agrupat en una única província europea, són presents a la nostra diòcesi, amb comunitats religioses, a Vilafranca del Penedès i a Viladecans.

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

Misericòrdia i poder

La riquesa i el poder són realitats que poden ser bones i útils per al bé comú si es posen al servei dels pobres i de tots, amb justícia i caritat. Però quan, es viuen com un privilegi, amb egoisme i prepotència, es transformen en instruments de corrupció i de mort. És el que succeeix en l'episodi de la vinya de Nabot que es descriu en el 1Reis, 21.

El rei d'Israel, Acab, vol comprar la vinya d'un home anomenat Nabot. La proposta sembla legítima, fins i tot generosa, però a Israel les propietats de terres es consideraven gairebé irrenunciabls. La terra és sagrada perquè és un

do del Senyor, que com a tal ha de ser protegit i conservat. Es comprèn llavors la resposta negativa de Nabot al rei: «Que el Senyor em guardi de cedir-te l'heretat dels meus pares» (1Re 21,3).

El rei Acab reacciona a aquest rebuig amb amargor i desdeny. Se sent ofès, disminuït en la seva autoritat de sobirà, i frustrat en la possibilitat de satisfer el seu desig de possessió.

Jesús, recordant aquestes coses, ens diu: «Ja sabeu que els governants de les nacions les dominen com si en fossin amos i que els grans personatges les mantenen sota el seu poder. Però en

tre vosaltres no ha de ser pas així: qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci el vostre esclau» (Mt 20, 25-27). Si es perd la dimensió del servei, el poder es transforma en arrogància i es converteix en domini i abús.

Déu en la seva misericòrdia envia el profeta Elies per ajudar Acab a convertir-se. Déu veu aquest crim i toca també el cor d'Acab, i el rei, posat davant del seu pecat, comprèn, s'humilia i demana perdó.

(Dimecres, 24 de febrer de 2016.)

Creixent en la comunió-comunicació

Es preveres i diaques de la diòcesi, a les seves reunions formatives del mes de maig, celebrades per vicaries els dies 10 (a Vilafranca) i 17 (a Sant Feliu), van tractar el tema de la comunicació, emmarcat en les prioritats del Pla Pastoral i en l'Any Jubilar de la Misericòrdia.

La delegada de Mitjans de Comunicació va conduir les sessions, aprofundint el missatge del papa Francesc per a la recent Jornada Mundial de les Comunicacions Socials i plantejant l'exercici pràctic d'una fitxa per identificar les millores en la comunió i la comunicació, com a tasca que depèn de tots.

Sortida arxiprestal de Sant Vicenç dels Horts

El dilluns de Pasqua Granada, 16 de maig, més de 300 feligresos d'aquest arxiprestat, acompanyats dels seus mossens, van realitzar la sortida jubilar al Santuari de la Mare de Déu de Misericòrdia de Reus. Després d'un breu recorregut per la ciutat, visitant l'església prioral de Sant Pere, tingué lloc la celebració d'aquest acte amb l'entrada solemne per la Porta Santa mentre cantaven el «Crec en un Déu»,

per continuar amb l'eucaristia presidida per l'arxiprest, Mn. Anton Roca, i concelebrada per tots el mossens de les parròquies.

Al final de l'acte, els presents van venerar la imatge de la Mare de Déu de Misericòrdia. La jornada acabà amb un dinar de germanor on regnà un ambient festiu i alegre. Els participants tornaren a casa amb goig i alegria, plens de l'Esperit Sant i més agermanats.

Confirmacions d'adults

El mateix dia de Pentecosta, 15 de maig passat, el bisbe Agustí va conferir el sagrament de la confirmació a un grup de 22 adults a la Catedral de Sant Llorenç. Dues dones, a més, van ser plenament incorporades a l'Església amb el baptisme, que van rebre en la mateixa celebració.

Els confirmands provenien de les parròquies de Sant Miquel, de Molins de Rei; de Santa Eulàlia, d'Esparreguera; de Sant Pere Apòstol, de Sant Boi de Llobregat; de Sant Mateu, de Vallirana; de Santa Magdalena i de Sant Mateu, d'Esplugues; de Sant Joan, de Sant Joan Despí, i també de Sant Josep, de Badalona.

AGENDA

► **Trobada arxiprestal a Sant Boi de Llobregat.** Diumenge 5 de juny, a les 17 h, a la sala del centre assistencial Benito Menjí, amb la presència del bisbe Agustí. Cada parròquia presentarà el treball fet sobre els objectius del Pla Pastoral i de l'Any Sant de la Misericòrdia.

► **7a edició del Pa amb oli solidari a Molins de Rei.** Divendres 10 de juny, a les 21 h, al menjador del col·legi Manyanet, organitzat per Càritas Interparroquial. Els beneficis aniran destinats a la Fundació Espanyola de la tartamudesa. Aportació mínima: 6 € (menors d'edat, la voluntat).

► **Exercicis espirituals per a preveres.** Des del sopar del diumenge 21 d'agost fins a l'esmorzar del dissabte 27 d'agost. Col·legi Claver de Raimat (Lleida). Dirigits per Jesús Renau, sj, amb la temàtica «Com Jesús crea grups apostòlics». Inscripcions: Pepe Baena Iniesta (pepbaena@gmail.com).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

6. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [1R 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Norbert (†1134), bisbe de Magdeburg, fund. premonstratencs (Opraem, 1120); sant Artemi, l'esposa Càndida i la filla Paulina, mrs.; sant Marcel·lí Champagnat, prev., fund. Gns. Maristes (FSM, 1817); sant Bertran d'Aquilea, bisbe; beat Josep M. Peris (1889-1936, nat a Cintores, bisbat de Tortosa), mr., rector del Seminari de Barcelona.

7. ■ Dimarts [1R 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Robert, abat cistercenc; sants Pere, prev., i Vistremont, monjo, mrs. a Sevilla; beata Anna de Sant Bartomeu, vg. carmelitana, de Medina del Campo.

8. ■ Dimecres [1R 18,20-39 / SI 15 / Mt 5,17-19]. Sant Guillem, bisbe de York; santa Cal·lòpe, mr.; beat Jaume Berthieu, mr.; sant Miquel dels Sants, prev.

9. ■ Dijous [1R 18,41-46 / SI 64 / Mt 5,20-26]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep d'Anchieta, prev. jesuïta; beata Anna Maria Tai-gi, mare de família.

10. ■ Divendres [1R 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe; beat Eustaqui Kugler, rel.; beat Joan Domínia, bisbe.

11. ■ Dissabte [Fets 11,21b-26; 13,1.3 / SI 97 / Mt 5,33-37]. Sant Bernabé, apòstol, company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), religiosa de Reus, fundadora de les Germanes Mare de Déu de la Consolació, a Tortosa (CMC, 11858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, verge cistercenca.

12. ■ Diumenge vinent, XI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [2S 12,7-10.13 / SI 31 / Ga 2,16.19-21]. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana; sant Onofre (o No-fre), anacoreta.

Diuenge X de durant l'any

COMENTARI

Cridats a una vida radicalment nova

Es llibres 1-2Re (amb Jos, Jt, i 1-2Sa) formen els «Profetes Anteriors»: reflexió teològica sobre els fets que han ocorregut. El seu gran missatge és que l'únic rei d'Israel és el Senyor. El cicle d'Elies —campió de la fidelitat al Senyor i la defensa dels pobres— destaca (1Re 17-2Re 1) la lluita del profeta enfront dels abusos del rei Acab.

A la viuda de Sarepta (que donà a Elies el tros de pa que li quedava) el retorn a la vida del seu fill li serveix per confessar: *Ara sé que ets home de Déu i que són del Senyor les teves paraules.*

La Comunitat d'Antioquia de Síria (d'on Saule fou membre) havia impulsat l'obertura missionera acollint no-jueus i encetant la qüestió: per rebre la justificació de Crist, no cal circumcidarse.

Aquesta afirmació és paraula humana o divina?

La Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes: l'he rebuda per Revelació de Jesucrist.

Certificat de garantia ho són les Comunitats que Pau evangelitza: *La nostra carta de recomanació sou vosaltres* (2Co 3,2). Si en l'obra missionera de Pau no hagués actuat l'Esperit de Crist, no hauria nascut l'Església a Corint, Galàcia, Efes, Filipis.

Ningú no és just davant Déu per la Lleï; «viurà el qui és just per la fe» (Ga 3,11). Això és el que predica Pau, l'escollit i cridat per la seva gràcia per anunciar el Fill de Déu als no-jueus.

El gest de Jesús amb la viuda de Naïn ve motivat per la misericòrdia: *El Senyor la veïé, se'n compadí i li digué «No ploris»; s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt i digué. «Jove, aixeca't».* L'evangeli empra el verb «aixecar» tant pel retorn a la vida del fill de la viuda de Naïn, la filla de Jaire i Llätzer, com per la Resurrecció de Jesucrist i la nostra. Però essent el llenguatge vehicle d'expressió de la fe, hem de diferenciar el retorn a la mateixa vida d'abans i l'accés a una vida nova del tot diferent que Crist ens obre resuscitant com a Cap nostre.

▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 17,17-24)

En aquells dies, el fill d'una dona, mestressa de casa, es posà malalt, i la malaltia s'agreujà tant que el noi expirà. La dona digué a Elies: «¿Per què et ficabes amb mi, home de Déu? Veig que has vingut a casa meua per fer presents a Déu les meves culpes i fer morir el meu fill». Ell li digué: «Dóna-me'l!». Elies el prengué dels braços de la mare, el pujà a l'habitació de dalt, on ell vivia, el posà al seu llit i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu, ¿fins a la viuda que m'acull, li feu aquest mal de fer morir el seu fill?». Després s'estirà tres vegades sobre el noi i cridà al Senyor: «Senyor, Déu meu: feu, si us plau, que l'ànima d'aquest noi torni dintre d'ell»: El Senyor escoltà el crit d'Elies: l'ànima del noi tornà dintre d'ell, i recobrà la vida. Elies el prengué, el dugué de l'habitació de dalt a la planta baixa de la casa, el donà a la seva mare i li digué: «Mira, el teu fill és viu». La dona digué a Elies: «Ara sé de cert que ets un home de Déu i que són del Senyor les paraules que anuncies.»

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor! / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts, / quan ja m'hi enfonsava, / m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi; ajudeu-me Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes. / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als Gàlates

(Ga 1,11-19)

Germans, vull que ho sapigueu: la Bona Nova que us vaig anunciar no ve dels homes, perquè no l'he rebuda de cap home ni l'he apresada de ningú: l'he rebuda per una revelació de Jesucrist. Ja heu sentit parlar del meu comportament en el judaisme: amb quina fúria jo perseguia l'Església de Déu i l'atropellava; sobrepassava dins el judaisme molts compatriotes de la meua edat, ja que era molt més zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu m'havia escollit des de les entranyes de la mare i m'havia cridat per la seva gràcia. Quan a ell, doncs, li semblà bé, em revelà el seu Fill, perquè jo l'anunciés als qui no són jueus. Tot seguit, sense haver consultat cap home de carn i sang, sense haver pujat a Jerusalem, a trobar els qui ja eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Àrabia, i d'allà vaig tornar a Damasc. Només tres anys més tard vaig pujar a Jerusalem per conèixer Quefes, i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc

(Lc 7,11-17)

En aquell temps Jesús se'n anà a un poblet anomenat Naïn. L'acompanyaven els deixebles i molta gent. Quan s'acostaven a l'entrada del poble es trobà que duïen a enterrar un mort, fill únic d'una mare viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la veïé, se'n compadí i li digué: «No ploris». El Senyor s'acostà al fèretre i li posà la mà al damunt. Els qui el portaven s'aturaren, i ell digué: «Jove, aixeca't». El mort es posà assegut i començà a parlar. I el Senyor el donà a la seva mare. Tots quedaren esglaiats i glorificaven Déu. La gent deia: «Ha aparegut entre nosaltres un gran profeta». Deien també: «Déu ha visitat el seu poble». Per tot el país dels jueus i per tota la rodalia s'escampà aquesta anomenada de Jesús.

▶ Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 17,17-24)

En aquellos días, cayó enfermo el hijo de la señora de la casa. En enfermedad era tan grave que se quedó sin respiración. Entonces la mujer dijo a Elías: «¿Qué tienes tú que ver conmigo? ¿Has venido a mi casa para avivar el recuerdo de mis culpas y hacer morir a mi hijo?» Elías respondió: «Dame a tu hijo.» Y, tomándolo de su regazo, lo subió a la habitación donde él dormía y lo acostó en su cama. Luego invocó al Señor: «Señor, Dios mío, ¿también a esta viuda que me hospeda la vas a castigar, haciendo morir a su hijo?» Después se echó tres veces sobre el niño, invocando al Señor: «Señor, Dios mío, que vuelva al niño la respiración.» El Señor escuchó la súplica de Elías: al niño le volvió la respiración y revivió. Elías tomó al niño, lo llevó al piso bajo y se lo entregó a su madre, diciendo: «Mira, tu hijo está vivo». Entonces la mujer dijo a Elías: «Ahora reconozco que eres un hombre de Dios y que la palabra del Señor en tu boca es verdad.»

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Gàlates (Ga 1,11-19)

Os notifico, hermanos, que el Evangelio anunciado por mí no es de origen humano; yo no lo he recibido ni aprendido de ningún hombre, sino por revelación de Jesucristo.

Habéis oído hablar de mi conducta pasada en el judaísmo: con qué saña perseguía a la Iglesia de Dios y la asolaba, y me señalaba en el judaísmo más que muchos de mi edad y de mi raza, como partidario fanático de las tradiciones de mis antepasados. Pero, cuando aquel que me escogió desde el seno de mi madre y me llamó por su gracia se dignó revelar a su Hijo en mí, para que yo lo anunciara a los gentiles, en seguida, sin consultar con hombres, sin subir a Jerusalén a ver a los apóstoles anteriores a mí, me fui a Arabia, y después volví a Damasco. Más tarde, pasados tres años, subí a Jerusalén para conocer a Cefas, y me quedé quince días con él. Pero no vi a ningún otro apóstol, excepto a Santiago, el pariente del Señor.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 7,11-17)

En aquel tiempo, iba Jesús camino de una ciudad llamada Naïn, e iban con él sus discípulos y mucho gentío. Cuando se acercaba a la entrada de la ciudad, resultó que sacaban a enterrar a un muerto, hijo único de su madre, que era viuda; y un gentío considerable de la ciudad la acompañaba. Al verla el Señor, le dio lástima y le dijo: «No llores». Se acercó al ataúd, lo tocó (los que lo llevaban se pararon) y dijo: «¡Muchacho, a ti te lo digo, levántate!» El muerto se incorporó y empezó a hablar, y Jesús se lo entregó a su madre. Todos, sobrecogidos, daban gloria a Dios, diciendo: «Un gran Profeta ha surgido entre nosotros. Dios ha visitado a su pueblo». La noticia del hecho se divulgó por toda la comarca y por Judea entera.

Mn. José Luis Arín